

MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU

JEN JEDNA VĚC
JE MOCNĚJŠÍ NEŽ LÁSKA.
NENÁVIST.

Láska
mezi řádky

LAUREN ASHER

Láska
mezi řádky

Copyright © 2021. THE FINE PRINT by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.

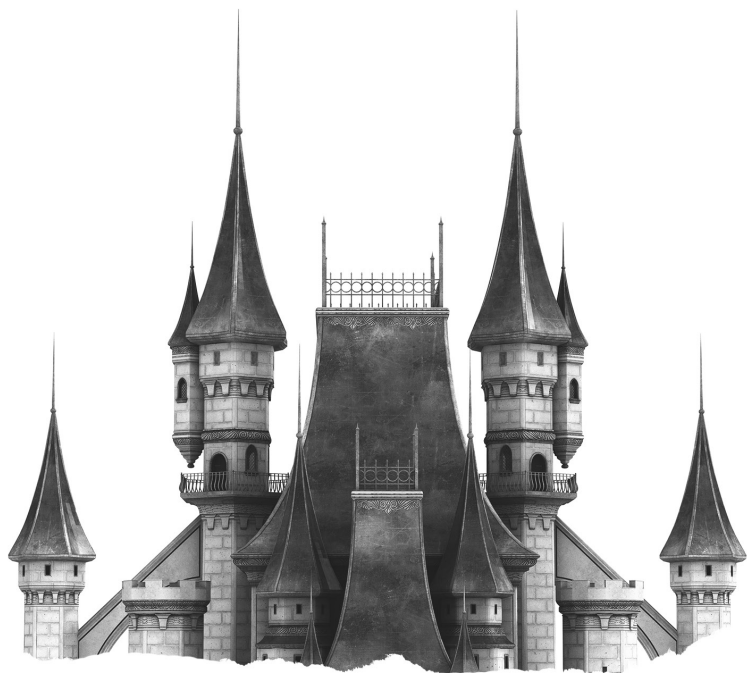
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Klíbaniová, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3879-3 (pdf)

Láska mezi řádky

LAUREN ASHER

přeložila Karolína Klibániová

KAPITOLA PRVNÍ

Rowan

Když jsem byl naposledy na pohřbu, odnesl jsem si z něj zlo-
menou ruku. O tom, jak jsem se vrhnul do otevřeného hrobu
své matky, se potom psalo ve všech novinách. Od toho dne
uplynulo víc než dvacet let, a i když je ze mě dnes úplně jiný
člověk, pořád ze srdce nenávidím truchlení. Ale vzhledem
k povinnostem, kterým musím dostát jakožto nejmladší člen
rodiny, se ode mě očekává, že na smutečním obřadě svého dě-
dečka budu stát s vypnutými prsy a nedám na sobě znát jedi-
nou známku rozrušení. Je to téměř nadlidský úkol – kůže mě
svědí tak, jako bych na sobě měl polyesterový oblek ze sekáče.

S přibývajícimi hodinami a stovkami zaměstnanců a ob-
chodních partnerů společnosti Kane, kteří přišli vyjádřit
upřímnou soustrast, mě pomalu opouští trpělivost. Jestli něco
nesnáším víc než pohřby, tak je to mluvení s lidmi. Existuje
jen pár lidí, které toleruji, a můj dědeček byl jedním z nich.

Ale teď je navždy pryč.

Pálení na hrudi se stupňuje. Nevím, proč mě to tak sebra-
lo. Měl jsem dost času se na to připravit, když byl v kómatu,
ale přesto mi hrud' svírá čím dál větší bolest pokaždé, když
si na něj vzpomenu.

Prohrábnu si rukou tmavé vlasy, abych měl co dělat.

„Upřímnou soustrast, synu.“ Z myšlenek mě vytrhne bezejmenný účastník pohřbu.

„Synu?“ zeptám se ho s takovou dávkou jedu v hlase, že sebou trhne.

Neobratnýma rukama si upraví kravatu. „Já jsem... tedy... ehm.“

„Omluvte mého bratra. Skličuje ho zármutek.“ Cal mi položí ruku na rameno a stiskne ho. Zamračím se, když mě do tváře udeří jeho dech, nasáklý vodkou a mátou. Můj starší bratr sice vypadá v nažehleném obleku s dokonale upravenými blond vlasy skvěle, ale jeho zarudlé oči vypovídají o něčem úplně jiném.

Bezejmenný muž zamumlá pár slov, která se neobtěžuji poslouchat, a pak zamíří k nejbližším dveřím.

„Skličuje mě zármutek?“ Ačkoliv z dědečkovy smrti zrovna neskáču radostí, dnes mě *neskličuje* nic jiného než nepříjemné pálení žáhy.

„Klídek. To se tak na pohřbech říká.“ Cal mě upřeně sleduje se svaštěným obočím.

„Nepotřebuju, abys omlouval moje chování.“

„Ne, ale bylo potřeba nějak omluvit, proč jsi tak vyjel na největšího investora našeho šanghajskeho hotelu.“

„Sakra.“ Existuje důvod, proč dávám přednost samotě. Konverzování na můj vkus vyžaduje příliš mnoho úsilí a diplomacie.

„Mohl by ses teď tak hodinu *snažit* být o něco zdvořilejší? Alespoň dokud neodejdou všichni důležití lidi?“

„Já se *snažím* celou dobu.“ Semknu rty a cukne mi v levém oku.

„Tak se snaž víc. Udělej to pro něj.“ Cal kývne směrem k fotografii nad krbem.

Roztřeseně vydechnu. Na zdi visí fotografie z rodinného výletu do Dreamlandu, který jsme podnikli, když jsme

s oběma bratry byli ještě malí. Dědeček se usmívá do objektivu, přestože mám své drobné paže omotané kolem jeho krku a přiškrcuji ho. Vedle dědečka stojí Declan a koulí očima, zatímco Cal mu za hlavou dělá zaječí uši. Táta objímá dědečka kolem ramen a nepatrně se usmívá, což dělá jen zřídkakdy. Kdybych se hodně soustředil, dokázal bych si vybavit, jak se máma smála, když tu fotografii pořizovala. Její obličej si vybavuji jen velmi matně, ale kdybych se opravdu snažil, vzpomněl bych si na její úsměv.

Začne mě podivně škrábat v krku a špatně se mi polyká.

To jen ještě neodezdněla alergie po jaře stráveném ve městě. Nic víc.

Odkašlu si, abych zklidnil podrážděné hrdlo. „Tohle divadýlko by se mu vůbec nelíbilo.“ Ačkoliv dědeček podnikal v zábavním průmyslu, nerad byl středem pozornosti. Kdyby tu ještě byl, při představě všech těch lidí, kteří se kvůli němu vydali na úplný okraj Chicaga, by nestačil obracet oči v sloup.

Cal pokrčí rameny. „On sám nejlíp věděl, co se od něj očekává.“

„Networkingová akce vydávající se za pohřeb?“

Cal zkriví rty v náznaku úsměvu, načež znovu nasadí vážný výraz. „Máš pravdu. Děda by se zhrozil, protože vždycky říkal, že v neděli se má odpočívat.“

„Pro hříšníky ale není odpočinku.“

„A pro boháče už vůbec ne.“ Z druhé strany si vedle mě stoupne Declan. Pozoruje dav lidí a neúprosně se na všechny mračí. Je z nás tři nejstarší a zastrašování lidí má zvládnuté na jedničku; všichni se jeho smrtícímu pohledu vyhýbají. Oblek mu ladí s tmavými vlasy, což mu jen přidává na tajemném vzhledu.

Trochu Declanovi závidím, protože lidi většinou nejdříve osloví mě – jelikož jsem nejmladší, mylně mě považují za nejmilejšího sourozence. Jsem sice nejmladší, ale rozhodně nejsem včerejší. Tihle lidé s námi chtějí prohodit pár slov jen

proto, aby zůstali v naší přízni. S touhle přetvářkou se ale musí počítat. Zvláště proto, že všichni, se kterými se stýkáme, mají morální kompas trvale nasměrovaný do pekla.

Jako další k nám přistoupí neznámý pár. Žena vytáhne z kabelky kapesníček a utře si jím suché oči, zatímco nám její partner podává ruku. Podívám se na něj, jako by hrozilo, že od něj něco chytím.

Muž zrudne ve tváři a ruku strčí do kapsy. „Rád bych vám vyjádřil upřímnou soustrast. Je mi líto ztráty, kterou jste utrpěli. Váš dědeček...“

Přikývnu a přestanu ho poslouchat. Tohle bude pekelně dlouhý večer.

Dělám to jen pro tebe, dědo.

*
**

Zírám na bílou obálku. Na přední straně je dědečkovou elegantní kurzívou napsané moje jméno. Obrátím ji a na druhé straně naleznu neporušenou pečeť se zámek princezny Kary z Dreamlandu.

Právník rozdá dopisy i bratrům. „Než se pustíme do čtení poslední vůle, musíte si každý přečíst svůj dopis.“

Když rozlomím pečeť a vytáhnu z obálky dopis, sevře se mi hrdlo. Dopis je datován přesně týden před nehodou, která dědečka uvrhla před třemi lety do kómatu.

Můj malý, milý Rowanku,

Potlačím smích. *Malý a milý* nejsou slova, která by mě zrovna dvakrát vystihovala, jelikož jsem vysoký jako basketbalista a mám škálu emocí sotva tak širokou jako balvan, ale dědeček tyhle dva fakty rád přehlížel. To jsem na něm měl nejradši a zároveň jsem to na něm nejvíc nesnášel, podle situace.

Ačkoliv je z tebe dospělý muž, v mých očích budeš navždycky ten malý kluk, kterého jsem znal. Jako by to bylo včera, co ses narodil.

Byl jsi z vás tři největší, měl jsi buclaté tvářičky a husté černé vlásky, které ti nešlo nezávidět. Taky jsi měl pořádně vyvinuté plíce – brečel jsi a brečel, dokud jsi nebyl v mamčině náruči. Když jsi byl u ní, jako by na světě bylo všechno v pořádku.

Celý odstavec si přečtu ještě dvakrát. Je zvláštní, jak nenuceně dědeček mluví v dopise o mamince. V naší rodině bylo téma „maminka“ takové tabu, že si už skoro nedovedu vybavit její tvář ani hlas.

Vím, že jsem hodně pracoval a netrávil jsem s vámi tolik času, kolik jsem měl. Bylo jednoduché dávat svůj fyzický a citový odstup za vinu firmě. Když vaše maminka zemřela, nevěděl jsem, jak vám pomoci. Váš tatínek se mě stranil, a tak jsem se ponořil do práce, dokud jsem neotupěl vůči všemu ostatnímu. Fungovalo to, když zemřela moje manželka, i když se vaše maminka setkala s podobným osudem, ale jsem si vědom toho, že to vašeho otce přivedlo na cestu ke zmaru. A tím jsem zklamal vás tři. Místo toho, abych Setha naučil, jak s tou obrovskou ztrátou žít, jsem mu ukázal, jak se utápět v zoufalství, a nakonec vám to všem jen ublížilo. Váš otec vás vychovával jediným způsobem, jakým to dokázal, a to je jenom moje vina.

Samozřejmě, že dědeček omlouvá chování mého otce. Měl příliš napilno, než aby si všiml, jaká zrůda se z jeho syna vyklubala.

V době, kdy píšu tento dopis, bydlím v Dreamlandu a snažím se znovu propojit sám se sebou. Posledních pár let mě něco trápilo, ale došlo mi to až ve chvíli, kdy jsem přijel sem s cílem přehodnotit svůj život. Poznal jsem někoho, kdo mi otevřel oči a ukázal mi moje chyby. Jak se firma rozrůstala, postupně jsem zapomněl, proč jsem ji vlastně založil. Došlo mi, že mám kolem sebe hromadu šťastných lidí, ale cítím se tak sám jako nikdy předtím. A ačkoliv se moje jméno stalo synonymem slova „štěstí“, ke štěstí mám opravdu daleko.

Hrud' mi začne svírat nepříjemný pocit a žádá si, abych ho vypustil napovrch. Kdysi, během jednoho temného období svého života, bych se s jeho slovy dokázal ztotožnit, ale tuhle

část mozku jsem vypnul, jakmile mi došlo, že mě nedokáže zachránit nikdo jiný než já sám.

Zavrtím hlavou a znovu se začnu soustředit.

Stáří je zvláštní věc, protože člověku dodá perspektivu. Tato aktualizovaná poslední vůle je mým pokusem o to, vám všechno posmrtně vynahradit a napravit svoje chyby dřív, než bude pozdě. Nechci, abyste vy tři žili tak jako já. Vlastně tenhle život nepřeju ani vašemu otci. A tak přicházím v roli zachránce, jako správný princ z Dreamlandu (nebo v roli padoucha, ale to záleží na tvém úhlu pohledu, ne na mém).

Každému z vás jsem přidělil úkol, který musíte splnit, abyste po mé smrti dostali svou část firmy. Od člověka, který se živí psaním pohádek, jste přece nic jiného nemohli očekávat. Přece vám celou firmu nemůžu dát jen tak. A tak tě, Rowane, snílku, jenž přestal snít, žádám o jednu věc...

Převezmi vedení Dreamlandu a navrať mu jeho kouzlo.

Jestli chceš získat svůj 18% podíl ve firmě, musíš nastoupit na pozici ředitele a vést po dobu šesti měsíců jedinečný projekt. Chci, abys identifikoval slabé stránky firmy a vypracoval plán na renovaci hodnou mého odkazu. Víím, že právě ty to dokážeš, protože není nikoho, komu bych důvěřoval, kdo by tak miloval tvoření nových věcí, i když ses od své kreativní stránky v průběhu let odloučil.

Miloval jsem kreativní tvorbu. V minulém čase, protože mě už nikdo kreslit nepřiměje a rozhodně dobrovolně nenastoupím do Dreamlandu.

Oslovíme nezávislou skupinu lidí a ta tvoje změny ohodnotí. Pokud nebudou schváleny, tvůj podíl nastalo připadne tvému otci. Žádné druhé šance, žádné vykupování podílu zpět. Takový je život, chlapče. Vybudovat ze jména Kane značku, jakou je dnes, vyžadovalo práci, a teď je na vás třech, abyste se postarali o to, že to tak navždy zůstane.

S nehynoucí láskou

Děda

Zírám na inkoust na papíře, dokud se mi slova nezačnou rozmazávat. Dělá mi problém soustředit se na právníka, který vypráví o dělení majetku. Na ničem z toho teď nezáleží. Tyhle dopisy znamenají pozastavení veškerých plánů.

Declan doprovodí právníka ven a pak se vrátí do obývacího pokoje.

„Tohle je naprostá kravina.“ Popadnu ze stolku láhev whisky a naplním sklenku až po okraj.

„Co chce po tobě?“ Declan se posadí.

Vysvětlím mu, co mě čeká za úkol.

„To po nás nemůže chtít.“ Cal se zvedne ze židle a začne přešlapovat.

Declan si přeje rukou po strništi. „Slyšel jsi právníka. Buď budeme skákat, jak děda píská, nebo můžu na post výkonného ředitele zapomenout.“

Calův pohled je s každým nadechnutím divočejší. „Sakra práce! Já tohle nezvládnou.“

„Co může být horšího než přijít o podíl ve firmě?“ Declan si uhladí sako.

„Přijít o důstojnost?“

Sjedu ho pohledem. „Ty nějakou ještě pořád máš?“

Cal mi ukáže prostředníček.

Declan se opře o opěradlo a napije se ze sklenky. „Jestli má někdo právo být naštvaný, tak jsem to já. To já se musím oženit a oplodnit nějakou ženskou, pokud se chci stát výkonným ředitelem.“

„Víš, že oplodnění předchází sex, že jo? Dokáže se tvůj interní software něco takového vůbec naučit?“ Cal vede předem prohraný boj. Declan se pyšně pověstí nejnedotknutelnějšího amerického starého mládence, ale ne proto, že by byl kdovíjaký sukničkář.

Declan zvedne z podlahy Calův dopis a znučeně si ho prohlédne. „Alana? Zajímavé. Zajímalo by mě, proč si děda

myslel, že by bylo dobré, abyste se vy dva zase dali dohromady.“

Alana? To jméno jsem neslyšel už roky. Co s ní má podle dědečka Cal dělat?

Natáhnu ruku, abych si od Declana vzal dopis, ale Cal mu ho vytrhne z ruky dřív, než to stihnu já.

„Jdi se bodnout. A znova už o ní nemluv,“ vyhrkne Cal.

„Jestli si chceš zahrávat s ohněm, připrav se, že se pořádně spálíš.“ Declan pokyne sklenkou Calovi. Pak přelétne očima mezi námi dvěma. „Ať už si o tom myslíme cokoliv, nemáme jinou možnost než přistoupit na dědovy podmínky. V sázce je příliš mnoho.“

Nikdy nedovolím, aby otec získal naše podíly ve firmě. Celý život jsem čekal na to, až budu moct společně s bratry převzít kontrolu nad společností Kane a nehodlám otce nechat vyhrát. Protože nás pohání něco mnohem silnějšího než touha po penězích. Seth Kane nás totiž naučil jedno: láska pomíjí, ale nenávist trvá věčně.

KAPITOLA DRUHÁ

Rowan

Moje nová asistentka Marta je zdejší veteránka – pracovala pro všechny ředitele Dreamlandu, včetně mého dědečka. Formální záležitosti spojené s mým nástupem zvládla levou zadní. Navíc ví všechno o všem, čemuž jsem vděčil za klidný spánek uprostřed všech starostí se stěhováním na Floridu.

Díky Martiným klíčovým informacím vím, kde zastihnu většinu zaměstnanců Dreamlandu pohromadě, abych se jim mohl oficiálně představit. Na ranní poradu jsem záměrně dorazil jako první, takže si můžu vybrat, kam si sednout. Zvolím dokonalé místo v zadní části sálu, kam nedoléhá světlo a kde jsem zahalen do uspokojivé tmy. Když budu sedět mimo dění, budu moct vysledovat, jak tým komunikuje a jakým způsobem manažeři řeší problémy.

Deset minut před začátkem porady se všichni nahnou do sálu a zaplní nescetné řady sedadel. Nejsm si jistý, jestli vyzárují nevráživou energii, ale většina zaměstnanců se vyhýbá zadním řadám a volí sedadla v přední a prostřední části. Pouze jedna osoba se odvážně posadí na místo přede mnou – starší pán, který na mě zírá, jako bych mu obsadil rajon. Rozhodnu se ho ignorovat.

Bodová světla v přední části místnosti míří na Joyce, manažerku denního týmu a hlavu dreamlandské rodiny. Má husté bílé vlasy a modré oči, kterými si pozorně prohlídí celou místnost, jako by byla výcviková instruktorka. Nejsm si jistý, jak poznala, kde sedím, ale podívá se mi do očí a se sevřenými rty kývne na pozdrav.

Potom poklepe na psací blok. „Tak jo, všichni. Jdeme na to. Máme hodně práce a do otvíračky času málo.“ Vytyčí program schůzky a sebejistě odpoví na nesčetné množství otázek. Červencový program přehlídek a festivalů a seznam celebrit, které navštíví park, odprezentuje téměř na jeden nádech.

Vzadu se se skřípěním otevřou dveře. Ohlédnu se přes rameno. Malou škvírou mezi dveřmi vklouzne dovnitř mladá brunetka a tiše za sebou zavře.

Podívám se na hodinky. *Co je zač a proč má dvacet minut zpoždění?*

Ve snědé ruce svírá neonově růžový pennyboard a prohlídí si přeplněnou místnost. Využiju její nepozornosti a přejedu ji pohledem. Je tak krásná, že se nedokážu soustředit na debatu probíhající v přední části místnosti.

Ač je mi to proti srsti, nedokážu odvrátit zrak. Pozoruji křivky jejího těla, od něžného krku až k silnějším stehnům. Zrychlí se mi tep.

Frustrovaně sevřu ruce v pěst – ztratil jsem veškerou nadvládu nad svým tělem.

Vzpamatuj se.

Několikrát se zhluboka nadechnu, abych zklidnil tepovou frekvenci.

Do očí jí spadne pramen tmavých vlasů. Zastrčí si ho za ucho se zlatým kroužkem. Jako by vycítila můj pohled, podívá se na mě – nebo spíš na prázdné místo vedle mě.

Potom opustí osvětlený prostor u dveří a zamíří do uličky zahalené tmou. Hodnotí situaci, jako by se snažila vymyslet,

jak se dostat na volné sedadlo vedle mě, aniž by se mě u toho musela dotknout.

„Dobry den, s dovolením.“ Má jemný hlas, ve kterém je slyšet náznak přízvuku. Zhluboka se nadechne a kousek po kousku se začne soukat okolo mě.

Pevně sevřu područky a mlčím. Naskytne se mi přímý pohled na její zadek, jehož tvar se rýsuje pod ležérním tričkem a džínami, jež neodpovídají firemnímu dress kódu.

Na firemním prostranství jsou zaměstnanci povinni nosit uniformy, a to z dobrého důvodu – právě na něj zírám. Po zátylku se mi rozlévá horko a područky sedadla pod tlakem vržou. Do nosu mě udeří její parfém. Voní tak omamně, že přivřu oči – jako květiny, citrusy a něco, co si nedokážu zařadit.

Okolo mých dlouhých nohou se proplétá s ladností novorozené žirafy.

Chci tomu učinit přítrž, a tak se napřímím, aby měla víc místa. Můj náhlý pohyb má však opačný účinek a ona zakopne o mé nohy. Ve snaze najít rovnováhu mi připlácně jednu ruku do klína a jen těsně mine můj penis. Do rozkroku mi vystřelí vlna vzrušení.

Sakra. Od kdy ve mně doteky vyvolávají takovou reakci?

Její vykulené hnědé oči mandlového tvaru se upřeně dívají do mých a vystavují na odiv husté řasy. Žena několikrát mrkne – důkaz, že má vůbec nějaké kognitivní funkce. „Moc se omlouvám.“ Když zaostří na můj klín, o který se opírá rukou, spadne jí brada. Zalapá po dechu a bleskurychle ruku odtáhne. Zbude po ní jen chlad. Ten zvláštní pocit je tentam.

Jeden ze starších členů týmu se otočí přes rameno. „Mohla by sis už sednout? Jako obvykle přes tvůj hlasitý příchod sotva slyším Joyce.“

Jako obvykle? Dobré vědět, že je to u ní na denním pořádku.

„Jasně. Samozřejmě,“ vyhrkne.

Když se jí podaří vklouznout do sedadla vedle mě bez další újmy, považuji to za zázrak. Hned na to ale odhodí na zem svůj rachtající batoh. Když se sehne a začne ho rozepínat, místností se rozléhá chrastění a řinčení kovu.

Zavřu oči a dýchám nosem, abych utišil tupou bolest, která mi pulzuje ve spáncích. S každým dalším nádechem ale vdechuji víc a víc jejího parfému – nejde jí uniknout.

Zatímco prohrabává batoh, otře se mi rukou o nohu. Při tom kontaktu mi po zádech přeběhne jiskra – žár, který se chystá doputovat až do jistých koncín.

Kamkoliv, jen ne tam, sakra.

„Dovolíte?“ vyhrknu.

„Promiňte!“ Konečně vyloví svůj zápisník a se zkřiveným výrazem ve tváři se usadí. Hned nato se její pennyboard vydá skluzem dolů z jejího klína a přistane se žuchnutím na mých botách za dva tisíce dolarů.

Ne nadarmo se tyhle zatracené hračky do zábavního parku už několik desítek let nesmí nosit. Odkopnu vpašovaný předmět a trefím se přímo do kotníku muže, který ji předtím napomínal.

„Ale no tak, Zahro.“ Muž se na ni otočí a uzemní ji pohledem.

Zahra.

To jméno se hodí k jejímu divokému příchodu, který je zajiště jen špičkou ledovce.

„Promiň, Ralfe,“ zamumlá.

„Přestaň se omlouvat a začni chodit včas.“

Bojuju s nutkáním se usmát. Není nic vtipnějšího, než když někdo někoho pořádně usadí.

Zahra se k muži nakloní a jemně mu položí ruku na rameno. „Můžu ti to vynahradiť čerstvým chlebem, který jsme s Claire včera večer upekly?“

Chlebem? Opravdu nabízí jídlo někomu, koho právě vytočila?

Ralf pokrčí rameny. „Příhod' k tomu pár sušenek a Joyce se nemusí dozvědět, že jsi zase přišla pozdě.“

Zamrkám na šedovlasého bručouna před sebou.

„Věděla jsem, že pro mě máš slabost. Lidi o tobě říkají, že jsi zlý, ale já tomu ani trochu nevěřím.“ Důvěrně ho štouchno do ramene.

Je mi jasné, co dělá. Nějakým záhadným způsobem se jí podařilo omotat si starého Ralfa kolem prstu jen pomocí úsměvu a příslibu pečiva.

Tahle žena je nebezpečná jako nášlapná mina, kterou nikdo nevidí, dokud není příliš pozdě. Zahra vytáhne z batohu balíček a hodí ho do Ralfových natažených rukou.

Ralf se usměje a odhalí zlomený přední zub. „Zůstane to jen mezi námi. Kdyby se to někdo dozvěděl, jen těžko bych se vypořádal s následky.“

„Samozřejmě. Nedovolila bych si o tom nikomu říct.“ Její tichý smích mi rezonuje v hrudi, jako bych uvnitř měl gong a někdo do něj plnou silou udeřil kladivem. Tělem mi projede vlna tepla, což mě k smrti vyděsí.

Když se Zahra na Ralfa zářivě usměje, ve tmě se zalesknou její bílé zuby. Così v jejím výrazu způsobí, že se mi najednou zrychlí tep. *Krása. Bezstarostnost. Nevinnost.*

Jako by byla se svým životem opravdu spokojená a jen nepředstírala jako my ostatní.

Znepokojeně si povzdechnu a zatnu zuby. „Už jste skončili? Někteří z nás se snaží dávat pozor.“

Ralf vykulí oči, pak se otočí na židli a nechá Zahru napospas mně.

„Omlouvám se,“ zašeptá.

Já její omluvu ignoruju a znovu začnu věnovat pozornost Joyce.

„Ve vedení se chystají velké změny, o kterých se pobavíme příští týden. V tomto čtvrtletí nás vedení bude pečlivě sledovat.“

„Skvělé. Přesně to potřebujeme,“ zamumlá Zahra, zatímco si čmárá do notesu.

„Máte s vedením nějaký problém?“ Nejsem si jistý, co čekám za odpověď ani proč mě to vůbec zajímá.

Nato se uchechtne a já v hrudi ucítím další zvláštní pocit. „Skutečnou otázkou je, kdo s vedením žádný problém nemá.“

„Proč?“

„Protože ve správní radě společnosti Kane sedí banda starých mužů, kteří tlachají o tom, kolik vydělávají peněz, aniž by se bavili o důležitých věcech.“

„A vy jste náhle odbornice na zasedání správní rady?“

„Nemusíte být génius, abyste na základě toho, jak se tu s námi jedná, vyvodil vlastní závěry.“

„A jak s vámi jednájí?“

„Jako že je nezajímáme. Hlavně, abychom jim dál vydělávali miliardy dolarů ročně.“

Pokud si je vědoma mého nasupeného výrazu, nezdá se, že by jí to nějak vadilo. „Nejsou snad zaměstnanci placeni za to, aby si nestěžovali?“

Usměje se na mě. „Obávám se, že to se dělá jen za příplatek, a vzhledem k tomu, že většina z nás dostává minimální mzdu, mlčení není součástí dohody.“ Řekne to ledabyle a bezstarostně, což mě rozčiluje ještě víc.

„To by ale mělo, už jen proto, aby to zastavilo další ignorantské výroky.“

Nadechne se a znovu se zaměří na svůj zápisník, čímž mi konečně dopřeje ticho, po kterém jsem tak toužil.

„Příští čtvrtletí bude jiné než to minulé.“ Joyce se rozzáří oči.

Několik členů týmu si odfrkne.

„Ale no tak. Opravdu.“

Zahra vydá hrdelní zvuk. Čmárá si do zápisníku jakési poznámky, ale ve tmě nedokáží rozklíčovat jednotlivá slova.

„Vy jí nevěříte?“ *Co to sakra děláš, chlape? Konečně zmlkla a ty se jí teď vyptáváš?*

Otočí hlavu mým směrem, ale nedokáží rozeznat její výraz. „Teď, když je Brady pryč, se nemůže stát nic dobrého.“ Zlomí se jí hlas.

Zatnu zuby. Co si to o sobě myslí, že mého dědečka nazývá *Bradym*? Je to urážlivé. „Jen za poslední rok se parku dařilo lépe než kdykoliv předtím, takže vaše tvrzení považují za nepodložené.“

Poklepává nohou způsobem, který mě rozčiluje. „Nejde jen o výsledky. Jistě, park si vedl lépe, ale na úkor čeho? Nízkých platů? Horšího zdravotního pojištění pro zaměstnance a neplaceného volna?“

Jestli se snaží oslovit mou lidskou stránku, má smůlu. Lidé ve vedoucích pozicích se neřídí srdcem, protože nic tak směšného by je nikdy nemohlo uspokojit.

Nesnaží se zlepšit svět.

Touží si ho *přivlastnit*.

Natočím se k ní a podívám se na ni. „Mluvíte jako někdo, kdo o řízení multimiliardového průmyslu ví houbu. Ne že by mě to překvapovalo. Koneckonců tady pracujete.“

Natáhne ruku a štípně mě do ramene. Její drobné prsty nemají dost síly na to, aby způsobily jakoukoliv skutečnou škodu.

„Co to sakra mělo být?“ vyhrknu.

„Snažila jsem se zjistit, jestli tohle není noční můra. Vypadá to, že celý náš rozhovor je *velmi* opravdový.“

„Ještě jednou se mě dotknete a dostanete padáka.“

Na to ztuhne. „Ze kterého oddělení jste říkal, že jste?“

„Neříkal.“

Plácne se rukou do čela a přepne z angličtiny do cizího jazyka, který neznám.

„Na jakém oddělení pracujete vy?“ opáčím.

S úsměvem se posadí výš, jako bych jí před chvílí nevyhrožoval vyhazovem. *Zvláštní.* „Dělám kosmetičku v salonu Kouzelná hůlka.“

„Skvělé, že to není nic důležitého. Alespoň nám tady nebudete chybět.“

Zahra sebou cukne a židle pod ní zavrzá. „Bože, vy jste takovej parchant.“

Joyce nemohla moje představení načasovat lépe. Zvolá mé jméno a všechny hlavy se otočí k našemu temnému koutku.

Zvednu se ze židle a se zdviženým obočím se podívám na Zahru. Hlavu má skloněnou a hrud' se jí třese... *smíchy?*

Co to má sakra znamenat? Měla by se omlouvat a prosit, abych ji nevyhodil.

Joyce zopakuje moje jméno a já se ohlédnu k pódiu.

Otočím se směrem k davu a vydám se pryč od Zahry. Musím se soustředit jen na jednu věc a můj cíl nemá nic společného se ženou, která si dovolila nazvat mě parchantem a pak se tomu smát.

KAPITOLA TŘETÍ

Zahra

Zabouchnu dveře od skříňky.

„Co tě tak rozrušilo?“ Claire se posadí na lavičku naproti mně a obuje si boty. Obličej jí rámují tmavé vlasy po ramena, které si odhrne dozadu.

„Dneska ráno jsem na schůzi potkala největšího kreténa na světě. A nebudeš věřit, kdo to byl.“

„Kdo?“

„Rowan Kane.“

„Kriste!“ Moje spolubydlící na mě vykulí hnědé oči.

Několik lidí se po nás otočí. Paní Jeffriesová zašmátrá po svém řetízku s křížkem a upřeně se na nás zadívá.

„*Claire*,“ zaskuhrám.

„Je to princ z Dreamlandu. Promiň, že jsem v šoku.“

„Věř mi. Některé věci je lepší nechat na fantazii.“

Všechny roztomilé historky, které Brady vyprávěl o svém nejmladším vnukovi, byly jen výmysly. Zato zvěsti, které kolovaly mezi zaměstnanci, byly pravdivé. Rowan si vysloužil pověst bezohledného obchodníka, který v lidech vzbuzuje stejný pocit radosti jako uspávání zvířat. Poprvé na sebe upozornil, když se hlasovalo o zvýšení minimální mzdy pro zaměstnance a jeho hlas proti byl rozhodující. Kvůli němu

společnost Kane nadále platila svým zaměstnancům za jejich tvrdou práci jen drobné. Jeho hrůzovláda se v průběhu let upevnila. Zkrátil zaměstnancům placenou dovolenou, nahradil původní zdravotní pojištění levnějším pojistným plánem, který spíše škodí, než pomáhá, a propustil tisíce zaměstnanců.

Rowan možná vypadá jako anděl, ale jinak je to vládce z pekel.

Claire mě zatahá za šaty. „Tak ven s tím! Voní tak dobře, jak vypadá?“

„Ne.“ *Ano.* Ale to Claire neřeknu.

Nejenže Rowan úžasně voní, ale vypadá mnohem lépe než na firemní fotce. Rowan je přitažlivý takovým tím nepřístupným způsobem. Jako mramorová socha obklopená červeným sametovým provazem, která mě láká, abych kvůli jedinému doteku vkročila na zakázané území. Jeho lícní kosti vypadají dost ostré na to, aby dokázaly pořádně říznout, zatímco jeho rty působí dost jemně na to, aby se daly políbit. A soudě podle místa, kde jsem ho štípla, a stehna, kterého jsem se dotkla, má svalů na rozdávání. Zdá se být dokonalý – upravené hnědé vlasy, nažehlený oblek a tmavé karamelové oči z něj dělají přímo hezounka.

Tedy dokud neotevře ústa.

„Dobře, ignorujeme fakt, že je to kretén, a bavme se spíš o tom, jestli je svobodný, nebo ne.“ Zatřepotá řasami.

„Pokud vím, tak není tvůj typ.“ Štouchnu ji do ramene, protože vím, že jsou jí kluci ukradení. Už na střední škole prohlásila, že je lesba, a mužům od té doby nevěnovala sebevětší pozornost.

„Ptám se kvůli tobě, ne kvůli sobě, blbko.“

Přejeďu si rukou po svém fialovém renesančním kostýmu. „Když si vzpomenu, jak mi řekl, že moje práce není dost důležitá na to, abych jim ve firmě chyběla, veškerý zájem je tentam.

Nemluvě o tom, že je to náš šéf.“ Ačkoliv Dreamland nemá žádná pravidla proti vztahům na pracovišti, oficiálně jsem si Rowana zařadila jako nepřístupného. To už jsem jednou zkusila. Se svým bývalým přítelem jsem si užila dost kreténství na celý život.

„Ty bláho. To je ale blbec.“

„To mi povídej. Nemůžu uvěřit, že je to náš nový ředitel. Bylo to tak neček...“

„Kontrola docházky zaměstnanců!“ zavolá z přízemí Regina, vedoucí salonu.

Společně s Claire vyšlapeme do přízemí a připojíme se k ostatním zaměstnancům. Okolo nás je moře prázdných barevných židlí a osvětlených toaletních stolků, které čekají na děti, jež sní o tom, že se během svého pobytu v Dreamlandu převléknou za princezny a prince.

Všichni zaměstnanci si vyslechnou úkoly a poté si připraví pracovní stanice.

„Připravena?“ Claire se na mě podívá od svého toaletního stolku.

Popadnu odpojenou kulmu a máchnu jí vzduchem jako mečem. „Jako vždycky.“

Henry, dnešní provozní, otevře dveře a vpustí dovnitř houf dětí a jejich rodičů. Pohled na rozzářené, usměvavé, naivní dětské oči, které si prohlížejí všechny kostýmy na stěnách, mě zahřeje u srdce.

Henry k mému stolu přiveze holčičku na vozíčku. „Ahoj, Zahro. Tohle je Lily. Těší se, že z ní uděláš princeznu Karu.“

Nakloním se k Lily a podám jí ruku. „Jsi si jistá, že potřebuješ proměnu?“

Přikývne a usměje se.

„Jsi si jistá, že už dávno nejsi princezna?“

Lily druhou rukou potlačí chichotání. Rovné blond vlasy jí padají do obličeje a zakrývají její zelené oči.

Ťuknu jí prstem do skrčeného nosu. „S tebou to bude tak snadná práce, že si můj šéf začne myslet, že mám superschopnosti.“

Lily se zasměje. Ten zvuk je tak sladký, že si nemůžu pomoci a přidám se k ní.

„Líbí se mi tvoje brož.“ Ukáže na dnešní smaltovanou brož, kterou mám upevněnou nad jmenovkou.

„Děkuju.“ Usměju se nad nápisem *Bzzud'v pohodě* na broži s kresleným čmelákem. Moje malá rebelie proti uniformám má u těch nejmenších úspěch.

Dám se do práce a začnu s Lilyinými vlasy. Jsou rovné a neúprosně se vzpírají stát se loknami ve stylu princezny Kary, ale nevzdám to, dokud nevypadají dokonale.

Po zádech mi přeběhne mráz. Otočím se k toaletnímu stolu, aniž bych dávala pozor na to, co dělají moje ruce, a přejedu Lily po tváři fialovým očním stínem.

„Hej!“ Zasměje se.

„Bože.“

„Co?“

Vedle recepčního pultu stojí Rowan. Jeho vážný pohled v odrazu zrcadla mi po těle vyšle zášleh tepla a hrozí, že mi vypadnou oči z důlků. Po tvářích se mi rozlije horko a já se odvrátím, abych skryla svou reakci.

„Jů, ty začínáš rudnout. To se mámě stává, když je poblíž táta.“ Lily se rozzáří oči.

„Hmm.“ *Co tady dělá? Chystá se mě vyhodit?*

Lily mě přistihne, jak pozoruji Rowanův odraz v zrcadle. „Líbí se ti?“

„Pš! Ne!“ Setru jí stíny ze tváře.

„Je to tajemství?“ zašeptá.

„Jo!“ Řeknu cokoliv, jen aby zmlkla. Znovu se ohlédnu přes rameno. Pohled kreténa v obleku od Armaniho je na mě stále upřený. Stačí, aby se na mě zamračil, a mám nervy nadranc.

Henry zamíří k mému toaletnímu stolku a tváří se, že je to proto, aby Lily nabídl džus. „Tak co, řekneš mi, proč se na tebe pan Kane vyptává?“

„Protože jsem ho možná dneska ráno naštvála?“

Henryho oči se lesknou obavami. „Chtěl jsem tě přijít varovat, že se ptá Reginy na všechno, co se tě týká.“

Doufám, že si Regina nechala nechuť, kterou ke mně chová, pro sebe. I když by si na mě ráda stěžovala, můj výkon mluví sám za sebe. Dýška od mých klientů jsou téměř dvakrát vyšší než od všech ostatních, ale to jen umocňuje její nevraživost vůči mně. Nechápu, co má za problém. Její dcera byla tou, která měla poměr s mým dnes už velmi bývalým přítelem v době, kdy jsme spolu ještě chodili. Nepředstavuju pro ni žádnou hrozbu, protože Lance bych se nedotkla ani v protichemickém obleku, natož abych se s ním chtěla dát znovu dohromady.

Narovnám se. Při pomyšlení na Lance a Tammy se cítím ještě hůř. Vrací mě to zpátky do doby, kdy jsem byla na dně, a já už ze sebe odmítám dělat naivku, která věřila, že si vezme svou středoškolskou lásku. Ta představa o budoucnosti ztroskotala, když jsem se dozvěděla o Lanceově druhé holce Tammy.

Nech to plavat. Ukaž jim, že tě nezlomili, bez ohledu na to, jak málo k tomu chybělo.

„Je to tvůj princ?“ Lily se usměje.

Vrátím se ke konverzaci.

Henry pokrčí rameny. „Budeme muset počkat, jestli si ji odveze do svého království.“

Jediné království, ve kterém ten člověk sídlí, je peklo a já nemám zájem ho navštívit. Je to ďábel ve značkovém obleku a s odpovídající povahou.

„Hodně štěstí! Budeš ho potřebovat.“ Henry mě poplácá po hlavě jako malé dítě a dá se na odchod.

Pokaždé, když se podívám do zrcadla, Rowanovy hnědé oči bez známky emocí se střetnou s mými. Pod jeho pohledem se chvěju i přes hřejivé světlo toaletního stolku.

Po celou dobu, kdy zkrášluji Lily, se mi podaří udržet vážnou tvář, přestože mi srdce div nevyskočí z hrudi. Veškerou energii soustředím na ignorování svého nového šéfa a zároveň dělám z Lily nejkrásnější princeznu v celém parku.

Když jsem skoro hotová, otočím její židli směrem do středu místnosti a posunu ji dál od zrcadla. Dokončím poslední úpravy a pak ji otočím zpátky směrem k zrcadlu, abych Lily mohla ukázat její proměnu. Ta si začne prohlížet svůj odraz a oči se jí zalijí slzami.

„Vypadáš nádherně.“ Nakloním se k ní a letmo ji obejmu.

„Děkuju.“ Zamračí se do klína.

Srdce se mi sevře v hrudi a přeji si, abych pro děti, jako je Lily, mohla udělat víc. Často se na ně zapomíná.

Obejmu Lily kolem ramen a usměju se do zrcadla. „Jsi krásná slečna. Vsadím se, že jakmile odsud odejdeš, někdo si tě splete se skutečnou princeznou Karou.“

„Vážně?“ Celý její obličej se znovu rozzáří.

Ťuknu ji do nosu. „To si piš. A ostatní děti ti určitě budou závidět tvůj cool vozík, až je začnou bolet nohy.“

Zasměje se. „Jsi vtipná.“

„Když tě někdo požádá o svezení zdarma, nezapomeň jim to pořádně naučtovat. Slibuješ?“

„Čestný slovo.“ Zvedne ruku. Podám jí svoji a potřese se si na to.

Otočím se, abych zavolala Lilyiny rodiče. Můj pohled se zastaví na Rowanových očích. V břiše ucítím horko, které se během jediného pohledu rozroste v požár.

Mám snad horečku? Tušila jsem, že ten kluk, co tady včera popotahoval, neměl alergii.

Lilyini rodiče přijdou za námi a básní o její proměně. Její otec si klekne a začne si s ní povídat a její máma se otočí ke mně a podá mi třesoucí ruku. „Moc vám děkuji, že jste se o mou dceru postarala. Bála se, že sem nezapadne jako ostatní dívky, ale vy jste jí vyšla vstříc a udělala z dnešku výjimečný den.“ Obejme mě kolem ramen.

Opětuji její objetí. „Je mi potěšením, ale Lily mi to usnadnila, protože máte opravdu krásnou dceru, skrz naskrz.“

Lilyin táta se začervená, zatímco její máma se usměje. Potom se oba naposledy podívají do zrcadla a odvezou Lily pryč.

Otočím se zpátky k místu, kde si Rowan s Reginou povídali, ale zjistím, že je prázdné. Sevře se mi žaludek.

Po zbytek dne je mi permanentně špatně. Je jedno, kolik usměvavých dětí opustí mou židli; nemůžu se zbavit divného pocitu v žaludku. Nejsem si jistá, co má Rowan za lubem, ale musím se mít na pozoru. Už jednou jsem svou intuici ignorovala a odmítám tu chybu udělat znovu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Rowan

Dreamland sice možná prodává pohádky, ale mně přináší jen noční můry a hořké vzpomínky. Energie, která toto místo obklopuje, mě dusí stejně jako vlhký floridský vzduch. Navzdory prudkému letnímu slunci mi při pohledu na zámek princezny Kary přeběhne mráz po zádech. Architektonická obluda, která před téměř pěti desetiletími proslavila park mého dědečka, mi připomíná starý život, na který jsem už dávno zapomněl.

Smiř se s tím, ty pitomej budižkničemu. Soustřed' se na to důležitě.

Nevím, proč mě dědeček pověřil úpravami zábavního parku, který bez problémů funguje už osmačtyřicet let. Vstupenky jsou vždycky vyprodané a naše kapacita je naplněná do posledního místa. Vzhledem k tomu, že se parku každé další čtvrtletí vede lépe než to předchozí, nemám tušení, jak bych mohl něco zlepšit.

Jednoduše řečeno, tohle místo je dokonalé. Skoro až *příliš* dokonalé. Jako ředitel naší dceřiné společnosti poskytující streamovací služby jsem za jediný den musel řešit víc problémů, než se v tomhle parku sejde za celý rok. Jelikož jsou ale v sázce moje akcie v hodnotě pětadvaceti miliard dolarů, nenechám kámen na kameni, i kdyby to znamenalo odhalit

slabiny Dreamlandu a stavět na jeho silných stránkách. Jiná možnost neexistuje. Moji bratři spoléhají na to, že se budu podílet na zajištění naší budoucnosti, a já je nehodlám zklamat.

Opustím své místo na dřevěném padacím mostě. Čím dál jsem od zámku, tím lépe se mi dýchá.

Mysli na to, o kolik lépe se ti bude žít, až konečně vypadneš z tohoto města.

To je myšlenka, která mě udržuje při smyslech ve světě postaveném na sužujících vzpomínkách a zničených snech.

S každou překážkou, na kterou narazím, mi ubývá trpělivost. Po sérii několika zbytečných schůzek s pracovníky Dreamlandu jsem zoufalý – chci se konečně dozvědět, v jakých oblastech park nespĺňuje očekávání. Od svého příjezdu před osmačtyřiceti hodinami jsem se nedozvěděl nic podstatného.

Čísla ukazují, že Dreamland dosahuje v každém finančním čtvrtletí nových cílů. Jediná věc, která se opakuje v ohlasech od zaměstnanců, je požadavek na *více*. Více atrakcí. Více tematických částí. Více hotelů. Více *prostoru*.

S tak velkou expanzí mi může pomoci jen jeden tým. Tvůrci Dreamlandu jsou v oblasti zábavních parků světově uznávaní. Za každou atrakcí, místem, suvenýrem a zážitkem v Dreamlandu stojí tým tvůrců. Jsou to lidé, se kterými plánuji v příštích šesti měsících pracovat bok po boku. Na tým budu pečlivě dohlížet, což bude výraznou změnou oproti uvolněnému přístupu, na který byli zvyklí od předchozího ředitele. Upřímně řečeno, je mi to jedno. Tento přístup mi pomohl proměnit začínající streamovací společnost v miliardové impérium a osvědčil se i tady.

Vejdu do své kanceláře a zavřu za sebou dveře. Dva hlavní tvůrci poskočí na svých místech, ale hned se zase uklidní.

Sam, který měl tu drzost vzít si na sebe kostkovanou košili s puntíkovanou kravatou, se mi sotva podívá do očí. Zatímco si čmárá do zápisníku, mám výhled jen na vršek jeho kudrnatých vlasů. Jenny, hnědovlasá druhá manažerka, sedí vedle něj, vzpřímená jako jehla, jako by mě jakákoliv nedokonalost v její poloze těla měla vyvést z rovnováhy.

Posadím se. „Začneme.“

Oba přikývnou.

„Očekává se ode mě, že vytvořím pro park nový plán, ve kterém identifikuji naše slabiny. Společně vyhodnotíme, jak fungují atrakce v Dreamlandu, a určíme, jak můžeme našim zákazníkům poskytovat lepší služby. To zahrnuje rekonstrukci stávajících atrakcí, vytvoření nových tematických okruhů, aktualizaci scén a přehlídek, které zvýší návratnost investic Dreamlandu nejméně o pět procent.“

Samovy oči jsou najednou dvakrát tak velké, zatímco Jenny se tváří stoicky.

„Podle mé předběžné analýzy je naše konkurence rok od roku dravější. A přestože Dreamland dosahuje v každém čtvrtletí nadprůměrných výsledků, chci naši konkurenci zničit a ukrást jí zisky.“

Sam polkne a Jenny si píše poznámky do zápisníku. Oceňuji, že mlčí, jelikož mám mezi jednotlivými schůzkami oddělení jen omezené množství času.

„U takových projektů trvá roky, než se dostanou od náčrtů k realizaci. Očekávám, že vaše dva týmy vypracují do šesti měsíců prvotní plány, které pak předložím radě.“

Zamlčet skutečný důvod, proč jsem tady, byl Declanův nápad. Myslí si, že kdybych prozradil své ne zcela altruistické záměry, proč se chci pouštět do projektu takového rozsahu, mohli by mě lidé za patřičnou odměnu sabotovat. Takže se během dalších šesti měsíců nikdo nedozví, že jsem tu jen dočasně. V jejich očích budu ředitelem, o kterém vždycky snili.

Ve skutečnosti se však nemůžu dočkat, až se vyhrabu ven z téhle pekelné díry, vrátím se do Chicaga a nahradím Declana ve funkci finančního ředitele.

„Do šesti měsíců?“ ozve se Jenny. Z tváří jí vyprchala všechna barva.

„Předpokládám, že to nebude problém.“

Zavrtí hlavou, ale ruka, v níž svírá pero, se chvěje.

„Chci celý tenhle nápad pojmout jako oslavu padesátého výročí parku a přitáhnout pozornost, chytit lidi za srdce. Projekt by měl oslovit mladší i starší generace, které s postavami z Dreamlandu vyrůstaly. Chci, aby představoval vše, co měl na parku rád můj dědeček, a zároveň nás posunul k lepší – a modernější – budoucnosti.“

Sam a Jenny se změnili ve dvě kývající hlavy pozorně poslouchající každé mé slovo a zapisující si poznámky.

„Takže cokoliv je třeba udělat, udělejte to. Čas hraje proti nám.“

„Jaký je náš rozpočet?“ Samovi se rozzáří oči.

„Něco v rozumných mezích – tak deset miliard dolarů na celý park. Pokud budete potřebovat víc, moji účetní to spočítají.“

Sam se téměř zadusí vlastním jazykem.

„Očekávám výsledky. Jestli na to nemáte, tak se radši rovnou přidejte ke kočovnému cirkusu.“

Jenny na mě zírá, zatímco Sam sklouzne pohledem na koberec.

„Pane řediteli, můžu s vámi mluvit otevřeně?“ Jenny ťuká perem o poznámkový blok a je to nesmírně otravné.

Podívám se na hodinky. „Pokud to považujete za nutné.“

„Jelikož máme tak omezený časový harmonogram, napadlo mě, že bychom letos mohli začít přijímat návrhy zaměstnanců dříve. Tvůrci by tak mohli pracovat s novými nápady a nemuseli by začínat od nuly.“

Zamrkám na ni. Každoroční proces přijímání návrhů je jen zaručený způsob, jak si uhnat bolehlav a zvýšit morálku zaměstnanců. Máme spoustu tvůrců, kteří v Dreamlandu pracují už desítky let. Ti nepotřebují zbytečné nápady od špatně placených zaměstnanců, kteří o navrhování zábavních parků nevědí nic.

Ale co když někdo přijde s něčím, co stávající tvůrce nenapadlo?

Nejdřív zvážím všechna pro a proti a pak dojdou k závěru, že nemám co ztratit. „Otevřete podávání návrhů na dva týdny. Chci, abyste si je osobně přečetli a na můj stůl doručili jen ty nejlepší.“

Jenny přikývne. „Samozřejmě. Jsem si jistá, že máme dobrou představu o tom, co hledáte.“

O tom pochybuji, ale neobtěžuji se plýtvat slovy a opravit ji. „Tak do práce.“

Jenny a Sam v mžiku mizí a nechají mě o samotě, takže můžu začít odpovídat na e-maily a připravovat se na další schůzku.

**

„Synu.“

Okamžitě zalituji, že jsem zvedl otcův ojedinělý telefonát. Přemohla mě hloupá zvědavost, protože byl dosud ohledně celé té věci s Dreamlandem až příliš zticha. Jeho mlčení mě přimělo přemýšlet nad tím, co plánuje v zákulisí.

Posadím se na koženou pohovku naproti svému stolu. „Otče.“ Způsob, jakým se navzájem oslovujeme, není nic jiného než zástěrka, kterou jsme si za ta léta vytvořili pro veřejné vystupování.

„Jak to jde v Dreamlandu? Předpokládám, že se v pondělí zúčastníš schůze naší správní rady, ať už máš jakékoliv plány.“ Zní bezstarostně, což svědčí o tom, že svou masku klidu za desetiletí života vypiloval k dokonalosti.

Zatnu zuby. „Proč ti na tom záleží?“

„Protože mě zaujal tvůj náhlý zájem stát se po smrti dědečka ředitelem parku.“

To má tak nevalné mínění o mé inteligenci?

Samozřejmě, že má. Celý život jsi mu jen pro smích.

„Má tenhle telefonát nějaký důvod?“ zeptám se s předstíranou lhostejností.

„Prohlédl jsem si žádost o financování, kterou jsi předložil, a zajímalo mě, jak jsi pokročil. Deset miliard dolarů není žádná legrace.“

Každý sval v mém těle ztuhne. „Nepotřebuji tvoje rady.“

„To je dobře. Taky ti žádné nenabízím.“

„Chraň bůh, aby ses alespoň jednou ve svém mizerném životě zachoval jako otec.“

„Zajímavá slova od mého nejslabšího syna.“

Pevně sevřu mobil. Bylo ode mě hloupé zvednout otci telefon jen tak ze zvědavosti. Měl jsem počítat s tím, že ani po dědečkově smrti se nic nezmění. Chtěl mi jenom připomenout, jak jsem podle něj neschopný.

Snaží se tě vyvést z míry. Nic víc.

„Musím jít. Mám schůzi, na kterou nemůžu přijít pozdě.“
Zavěším telefon.

Zhluboka se nadechnu a snažím se navrátit svůj krevní tlak do normálu. Už nejsem ten nepoučitelný kluk, který toužil po opravdovém vztahu s otcem. Díky němu jsem ze své mysli udělal zbraň, a ne slabost. Bez ohledu na to, jak moc do mě rýpe, budu mít vždycky navrch, protože malý kluk, kterého kdysi znal, už neexistuje. O to jsem se postaral.

KAPITOLA PÁTÁ

Zahra

Claire si sedne na gauč a položí mi na klín notebook. „Tohle je tvoje šance!“

„Co to je?“

Pozastaví přehrávání, a přeruší tak můj maraton sledování seriálu *Vévoda, který mě svedl*.

Přečtu si e-mail a potom její notebook odložím na stolek. „V žádném případě. Ani náhodou.“

„Poslouchej...“

„Ne.“

„Ale ano! Vyslechneš si všechny moje argumenty a nebudeš mě přerušovat. To mi jako své nejlepší kamarádce a soukromé kuchaře dlužíš.“ Pohroží prstem stejně, jako to dělá moje máma.

„Můj žaludek tě sice miluje, ale moje stehna ne.“

Zamrká.

Zkřížím ruce na prsou. „Dobře. Dám ti šanci.“

Upraví si svůj drdůlek. „Tak dobře, chápu, proč váháš. Já bych taky váhala, kdyby mě někdo zradil tak, jako to udělal Lance.“

„Opravdu musíme zmiňovat Lance?“ V hrudi se mi rozlije chlad a putuje až do žil. Z takové zrady se těžko vzpamatovává.

Clairein úsměv mizí. „Zmiňuju ho jen proto, že tohle je poslední krok, než ho jednou provždy necháš plavat.“ Mávnou rukou směrem ke svému notebooku, jako by mohl vyřešit všechny problémy světa.

„Já už jsem ho plavat nechala.“

„Já vím, že ano, ale malá část tvého já se bojí jít za sny, které ti vytrhl z rukou.“ Ukradl mi mnohem víc než jen sny.

Začnou mě pálit oči. „O vymyšlení nových věcí už nesním.“

„Jeho blbý kecy o tvých schopnostech měly jediný účel: zabránit ti, abys odeslala stejný návrh jako on. To přece víš, že jo?“

„Ale...“

„Ale nic. Lance lhal, protože tě chtěl zdržet dostatečně dlouho na to, aby ti mohl ukrást nápad.“

Teoreticky to dává smysl, ale stejně si nejsem jistá.

Claire mě chytne za ruku a stiskne ji. „Tohle je tvoje šance dokázat si, že řeči ostatních ani trochu neurčují, kým jsi. To umí jen tvoje činy.“

Sevre se mi hrudí. „Já nevím...“

Pevně mi stiskne ruku. „No tak. Stačí poslat maličký projekt. To je všechno. Co by se na tom mohlo pokazit?“

„No, kde mám začít? Teda...“

Claire mi zakryje ústa dlaní. „To byla řečnická otázka!“

Zvednu obočí. „Proč na mě tolik tlačíš, abych něco poslala?“

„Protože od toho jsou přátelé. Musíme se navzájem vystrkovat z komfortní zóny. Protože když se něčeho nebojíš...“

„Tak se nikam neposouváš.“ Usměje se na ni.

„Tak co na to říkáš?“

Vytáhnu z kapsy mobil a otevřu e-mail, který jsem dostala minulý týden. „Když už mluvíme o komfortní zóně... Už chvíli

na to chci zavést řeč a teď je ideální chvíle. Protože když se ničeho nebojíš...“ zavtipkují.

„Ale ne.“

Zeširoka se usměju. „Pokud já mám odeslat návrh, tak ty požádáš o místo v Královském hradě. Mají volnou pozici v kuchyni, a to je pro tebe jako stvořené.“

Clairein úsměv povadne. „Tahle chvíle neměla být o mně.“

„J sme neoddělitelná dvojka. Jestli se mám vydat až k hranicím svých možností, ty jdeš se mnou.“

Tohle je moje šance, jak Claire pomoci. Salon Kouzelná hůlka pro ni měl být jen dočasným řešením, ale zatím nesebrala odvalu ucházet se znovu o místo, kde se původně setkala s odmítnutím.

„Nemůžu se na tu pozici přihlásit. Vždyť mají michelinskou hvězdu!“

„Tím spíš – budeš se hlásit k těm nejlepším.“

„Ale já nemám kulinářský titul z nějaké nóbl francouzské školy!“ Vyskočí ze svého místa na pohovce.

„Ne, ale máš vysokoškolský *titul* a spoustu zkušeností z práce v restauracích ze střední a vysoké.“

Mávne pažemi ve vzduchu. „Minulý týden jsem spálila celou várku sušenek.“

„Jen proto, že já jsem zapomněla nastavit minutku.“ Zasměju se.

„Museli kvůli požárnímu poplachu evakuovat celou budovu. Po tomhle už mi v kuchyni nikdo nebude důvěřovat.“

Vyprsknu smíchy. „Nebud' tak dramatická.“

Svalí se na pohovku a položí si hlavu na můj klín. „S vydíráním jsem nepočítala.“

„Od čeho máš přátele?“

„Zamyslím se... třeba k čemukoliv jinému než k páchání zločinů?“

Usměju se. „No tak. Co na to říkáš?“

„Říkám, že na někoho, kdo byl ještě před pěti minutami zásadně proti, máš nějak dobrou náladu.“

„Jen využívám příležitosti.“

„Tak abys věděla, souhlasím jen proto, že mi nebude vadit, když mě odmítnou, jestli ti to pomůže jít za svými sny.“

Můj úsměv ochabne. „Jasně. Stejně jako já souhlasím s tvým plánem jen proto, že chci, abys to zkusila znovu. Pokud to neuděláš, skončíš jako paní Jeffriesová, budeš pracovat v salonu až do devadesáti, kdy půjdeš do důchodu.“

Claire našpulí rty. „Tak teď jsi na mě záměrně hnusná.“

Společně se zasmějeme a potom si na znamení souhlasu potřeseeme rukama.

Když listuji vybledlými stránkami svého sešitu s nápady, na povrch se vynořují hořkosladké vzpomínky. Přejíždím rukou po stránkách popsaných Bradyho psacím písmem – výsledek našich diskuzí o tom, jak by mohla vypadat Mlhovinová země, kdyby měla být zařazena do parku jako nový okruh.

Poté, co můj první návrh zamítl s tím, že mám na víc, jsme strávili jeho přepracováním celé týdny. Mělo to jediný háček – chtěl mi s ním pomoci osobně. Brady se na chvíli stal mým mentorem a společně jsme vypracovali nový návrh.

Mlhovinová země byla projektem, který ze mě měl udělat tvůrce, ale po Bradyho nehodě jsem ho nechtěla odesílat a rozhodla se počkat. Překvapilo mě, když jsem si pak o svém nápadu přečetla ve firemním zpravodaji. Lance ukradl hlavní myšlenku mého projektu, kterou jsem s ním sdílela.

Co by Brady řekl na to, že si Lance pohrál s naším nápadem? Horská dráha se vůbec nepodobá našemu původnímu plánu. Přejeďu prstem po náčrtu, který nakreslil Brady, a těžce vydechnu. Pálí mě na plicích a oči se mi zalévají slzami.

*Kritizováním Lanceova nápadu se k předložení toho svého ne-
přiblížíš.*

Zapnu notebook, přihlásím se do svého zaměstnaneckého účtu a otevřu portál Dreamlandu pro odesílání návrhů projektů. Blikající kurzor v prázdném textovém poli se mi vysmívá, ale odmítám se vzdát. Claire ve mě věří a možná je opravdu načas, abych Lance dál nenechala mávat s mým sebevědomím.

*
*

Tohle byl opravdu špatný nápad. Po prvním neúspěšném pokusu o návrh jsem usoudila, že víno a zlomené srdce jsou dobrá kombinace pro druhý pokus.

Jen tak pro info: nejsou.

Můj návrh je stále ještě v plenkách. Cokoliv, co napíšu, mi připadá nezájímavé a postrádá to mé obvyklé nadšení. Dám si další doušek vína přímo z láhve způsobem, který by vyděsil i mou matku.

Co když mi zpracování negativních pocitů ohledně horské dráhy v Mlhovinové zemi pomůže otevřít mysl kreativnějším nápadům?

Jasně! Možná právě to potřebuju. Vymažu veškerý text z textového pole a začnu znovu. Celé to nadepíšu slovy: *Opravdová Mlhovinová země, na kterou by byl Brady Kane pyšný.* Prsty mi létají po klávesnici a já ze sebe postupně dostávám každou myšlenku týkající se projektu. Už mě nebaví mlčet a předstírat, že mě ta horská dráha nezajímá.

Taková jsem byla, když jsem byla s Lancem. Tichá, nenápadná holka, která nechtěla dělat vlny, protože dávala přednost jeho štěstí. Nakonec to bylo všechno k ničemu. Přestala jsem být sama sebou kvůli muži, který nebyl schopný vypořádat se se ženou, jíž jsem se měla stát.

Z psaní mám křeče ve všech prstech. Je to posilující pocit rozebrat na kusy něco, co mě zlomilo. Když jsem hotová,

vidím trochu rozmazaně a moje koordinace má nejlepší časy za sebou.

Protože pití a psaní nemají v mém životě místo, rozhodnu se kliknout na tlačítko *Uložit koncept* pod textovým polem a notebook pro dnešek zavřít.

~

„To ne!“ *To ne, ne, ne.* „Sakra! Sakra! Sakraaaaa!“

Claire vběhne do mého pokoje. „Co se stalo?“

Zírám na portál pro návrhy.

To nemůže být pravda. Štípnu se do ruky tak silně, až sebou trhnu bolestí. Jasně zelená písmena se mi vysmívají tak nestydatě, až se můj žaludek chce bouřit.

Váš návrh byl odeslán.

Claire se mi podívá přes rameno na monitor. „Odeslala jsi návrh, aniž bys mě požádala o překontrolování překlepů? Kdo jsi a co jsi udělala se skutečnou Zahrou?“

„Byla to nehoda!“ Vrhnu se na postel, zakryju si obličej polštářem a zaječím.

Claire mě poplácá po třesoucí se ruce. „Co kdybys panu Kaneovi a tvůrcům poslala e-mail s vysvětlením? Určitě pochopí, že ses překlikla.“

Sundám si polštář z obličeje. „To myslíš vážně? A co bych jim asi tak řekla? ‚Omluvte mě, že jsem se trochu opila a odeslala návrh, ve kterém shazuju vaši nejdražší atrakci?‘“

Odhrne mi vlasy z obličeje. „Možná to není tak zlé, jak si myslíš.“

„Lanceovu horskou dráhu jsem nazvala velkou kovovou hromadou sraček, ze které by se Brady Kane obracel v hrobě.“

Zašklebí se. „Aha, dobře. No, tak to jo. Vždycky jsi to uměla se slovy. Alespoň má ten titul z angličtiny nějaké využití.“